

BOLSHEVISMIN IRVIKUVA

„Proletarin” 42. numerossa me jo annoimme yleisen arvion „otzovismista” ja „ultimatismista”*. Ylempänä julkaistun pietarilaisten otzovistien päätöslauselman johdosta, joka oli heidän ryhmäohjelmanaan edustajain vaaleissa VSDTP:n joulukuun konferenssiin (ja joka *valitettavasti* lähetettiin „Proletarin” toimitukselle vasta konferenssin *jälkeen*), meidän on toistettava hyvin paljon samaa, mitä silloin jo sanoimme.

Tuossa päätöslauselmassa, jonka miltei jokainen pykälä todistaa kirjoittajain ajattelun kypsymättömyyttä tahi sitä, että he ovat unohtaneet sosialidemokratian aakkoset, aivan vilisemällä vilisee vääriä, epämarxilaisia päätelmiä. 1. kohta: „...vallankumouksen ensimmäinen vaihe on päättynyt”... Mitä tämä tarkoittaa? Sitäkö, että on päättynyt määrätty yhteiskunnallis-taloudellinen kehitysvaihe? Ei kai. Kirjoittajat tarkoittavat joukkojen välittömän vallankumoustaistelun vaiheen päättymistä. Meidän on ajateltava täten, ettemme joutuisi panemaan otzovistien kontolle vallan tolkutonta ajatusta. Ja koska asianlaita on näin, niin he siis tunnustavat, ettei ole olemassa olosuhteita joukkojen välitöntä vallankumoustaistelua varten. Mutta otzovistit, joiden on pakko tunnustaa se, tunnustaa se asiointilan pakosta, eivät osaa *tehdä* siitä johtopäätöksiä, eivät osaa sitoa asioita toisiinsa... „Venäjä... käy kohti uutta vallankumouksellista nousua”... Oikein! Nyt se vasta *käy* nousua *kohti*, t.s. nousua ei ole,— sitähän se merkitsee sekä logiikan että kieliopin mukaan! Kuitenkin osoittautuu, että tälle nousulle, joka ei ole vielä alkanut, on „kuvaavaa jyrkkä

* Ks. tätä osaa, ss. 351—354. *Toim.*

yhteenotto" j.n.e. Tuloksena on järjestömyys: otzovistit eivät osaa luonnehtia nykyisyyttä. „Luonnehditaan" tulevaisuutta, „jota kohti me kuljemme",— jotta voitaisiin salata se, ettei ymmärretä tätä nykyisyyttä. Herra ties, mistä esimerkiksi tuo „kaupunkien köyhtynyt pikkuporvaristo" karkaa esiin; siihen vetoamista ei ole edes yritetty vahvistaa analyysillä; mistään ei näy, miksi tulevaa nousua „luonnehtii" köyhtyneiden pikkuporvareiden kärkevä yhteenotto; ei tiedetä, miksi juuri nyt oli lisättävä tämä kaupunkien köyhtynyt pikkuporvaristo; ryysyläisillehän ovat ominaisia *toisinaan* kärkevät yhteenotot ja *toisinaan* taas hämmästyttävä epävakaisuus ja taistelukyvyttömyys. Otzovistien ajattelu on kerrassaan hämäävä, eikä meitä lainkaan ihmetytä, että VSDTP:n konferenssissa „kaupunkien köyhtynyttä pikkuporvaristoa" koskevan lisäyksen puolesta *kahden* otzovistin ohella äänesti *vain kaksi bundilaista!* Näin tuli loistavasti todistetuksi se mielipiteemme, että otzovismi on nurinpäin käännettyä opportunistia.

Kenen kanssa syntyy kärkevä yhteenotto? „Suurporvariston ja maaorjuuttajatilanherröiden hallitsevan liittoutuman kanssa". Eikö itsevaltiuden kanssa? Otzovistit eivät osaa erottaa noiden kahden mainitun luokan välillä luovivaa absolutismia noiden luokkien suoranaisesta herruudesta, ja tuloksena heillä on järjestömyys, itsevaltiutta vastaan käytävä taistelu katoaa heiltä jonnekin.

...„On käynnissä näkymätön voimien järjestämistyö..." Näkymätöntä voi olla ja tavallisesti onkin työ kokemuksen arvioinnin, uusien opetusten sulattamisen ja voimien kartuttamisen alalla, mutta voimien *järjestäminen* ei voi olla näkymätöntä edes täydellisen illegaalisuuden vallitessa. Vuosina 1901—1903 voimien järjestäminen kävi illegaalisesti, mutta ei näkymättömästi. Otzovistit toistavat erillisiä ulkoa oppimia sanoja ja samalla väärentävät niitä.

2. kohta: „Tämän yhteenoton ratkaisu luokkaristiriitojen ollessa Venäjällä pitkälle kehittyneitä pukeutuu vallankumouksen muotoon"... Luokkaristiriidat ovat Venäjällä vähemmän kehittyneitä kuin Euroopassa, jossa ei ole itsevaltiustavastaisen taistelun tehtävää. Otzovistit eivät huomaa sitä, että halutessaan syventää katsomuksiaan he lähentyvät antipodiaan — opportunisteja.

...„sellaisen vallankumouksen muotoon, joka johtaa aseelliseen kapinaan"...

Meille ei ole vielä sanottu mitään selvää taistelun *päämäärästä* eikä liioin itsevaltiuden nykyisestä kehitysvaiheesta, mutta otzovistit kiiruhtavat puhumaan taistelu-*keinosta* julistaakseen olevansa „vallankumouksellisia”. Se on lapsekasta, hyvät toverit, sillä taaskin te näytätte *oppineenne ulkoa* erillisiä kauniita sanoja *ymmärtämättä* niiden sisältöä. Vuosina 1897, 1901 ja 1905 vallankumouksellisten sosialidemokraattien suhde kapinakysymykseen oli erilainen: he asettivat sen päiväjärjestykseen vasta vuoden 1905 tammikuun 9 päivän jälkeen, vaikka niin vuonna 1897 kuin vuonna 1901 Venäjä epäilemättä „kulki vallankumouksellista nousua kohti”, kulki „kärkevää yhteenottoa” ja „vallankumousta” kohti. Ei riitä se, että tunnukset opitaan ulkoa, on osattava myös ajatella, milloin niitä sopii esittää. Niin kauan kun „nousu” ei ole alkanut, niin kauan kun „vallankumous” sanan ahtaimmassa ja välittömimmässä mielessä ei ole tullut nykytodellisuudeksi (otzovistithan puhuvat siitä *tulevaisuutena*: „*pukeutuu* vallankumouksen muotoon”),— niin kauan jotain *yhtä* taistelukeinoa koskevan tunnuksen esittäminen merkitsisi sitä, että esiinnyttäisiin vallankumouksellisten sosialidemokraattien irvikuvana. Konferenssin päätöslauselma puhuu kypsyvästä vallankumouksellisesta kriisistä ja taistelun päämäärästä (vallankumouksellisten luokkien on vallattava valta), ja *sen enempää nykyään* ei voida sanoa eikä tarvitsekaan sanoa.

Herra ties millä ihmeen tavalla nuo tuntemattomat „kunnallisuudistukset” ovat joutuneet tähän ja vielä „radikaalisina uudistuksina”. Otzovistit eivät nähtävästi itsekään käsitä, mitä se merkitsee.

3. kohta: „tämän takia sosialidemokratian johdonmukaisesti vallankumouksellisena puolueena on asetettava etusijalle Duuman ulkopuolella käytävä taistelu”...

Ja pitääkin olla niin likinäköisiä ihmisiä („*ultimatistit*”), että erimielisyydet, joita meillä on otzovistien kanssa, näyttävät heistä vain käytännön erimielisyyksiltä, vain yhteisen taktiikan soveltamiskeinojen ja -menetelmien erilaiselta arvioinnilta! Vuonna 1907, kesällä, III Duuman boikotista syntynyt erimielisyys saattoi olla vain käytännöllistä laatua, boikotin kannattajain virhe saattoi olla vain kaikille bolshevikeille yhteisen taktiikan toteuttamiskeinojen valinnassa tehty virhe. On naurettavaa puhuakaan siitä vuonna 1909.

Otzovistien ja ultimatistien virhe on tullut periaatteelliseksi marxilaisuudesta luopumiseksi. Ajatelkaa tosiaan: „*tämän takia*”, t.s. sen takia, kun me „käymme kohti” nousua ja kun yhteenotto „pukeutuu vallankumouksen muotoon”, „*tämän takia*” on ensi sijalle asetettava Duuman ulkopuolella käytävä taistelu! Toverit, tuohan ei ole mitään muuta kuin sanarykelmä, jolla verhotaan hirveätä ajatuksen sekavuutta! Ettehän te ole vielä hiiskuneet päätöslauselmasanne sanaakaan Duumasta, vaikka olette jo leiponeet johtopäätelmän: „*tämän takia*” — „Duuman ulkopuolella käytävä taistelu”! Sen takia, kun emme käsitä Duuman merkitystä emmekä puolueen tehtäviä nousun kasvuaikoina, me julistamme tehtäväksi Duuman ulkopuolella käytävän taistelun,— tällaiseen tolkkotomuuteen johtavat otzovistien järkeilyt. He toistivat katkelmia heille käsittämättömiksi jääneistä bolshevikkien päätelmistä, joita tehtiin sillä kaudella, jolloin Duuman ulkopuolista taistelua ei oltu ainoastaan julistettu, vaan *joukot kävivätkin* sitä,— toistivat niitä silloin, kun heidänkin mielestään „vallankumouksen ensimmäinen vaihe on päätynyt”, s.o. kun tilapäisesti puuttuu edellytyksiä välittömälle joukkotaistelulle.

He ovat *oppineet ulkoa* oikean määritelmän siitä, että duumatoiminta on alistettava palvelemaan Duuman ulkopuolella kehittyvän työväenliikkeen etuja ja suuntaa, ja toistavat ulkoa oppimiaan *katkelmia* sopimattomassa paikassa ja niin vääristellyssä muodossa, että niitä on mahdoton tuntea.

Sen sijaan, että korostaisivat välttämättömyyttä uhrata nytkin duumatyön ohella mahdollisimman paljon voimia myös johdonmukaiseen, pitkälliseen ja uutteraan järjestämis- ja agitaatiotyöhön joukkojen keskuudessa Duuman ulkopuolella,— otzovistit yhdessä sosialistivallankumouksellisten kanssa nostavat „vallankumouksellisen” ulinan „Duuman ulkopuolisesta taistelusta”, rynnäkköön käymisestä y.m.s.

„Välitön aktiivinen toiminta ei tällä haavaa ole mahdollista”, sanovat otzovistit päätöslauselman lopussa (1. kohta),— mutta alussa *julistavat* Duuman ulkopuolista taistelua. Eikö tämä sitten ole irvikuva bolshevismista?

...„Sekä työtä vallankumouksen täydelliseen voittoon viemiseksi”... Ensinnäkin katkonainen ajatus taistelukeinoista, sitten päämäärästä!.. „ja proletariaatin ja laajojen talon-

poikaisjoukkojen järjestäminen sitä tarkoitusta varten"... Tämä, toverit, on tyhjä fraasi tällaisena ajankohtana, jolloin kysymys on ennen kaikkea ja „ensi sijassa” puoliksi hävitettyjen puoluejärjestöjen lujittamisesta ja uudelleenluomisesta.

4. kohta — eräs „otzovismmin” kukkasia — „Puolue voi käyttää vain niitä järjestämis- ja agitaatiotoiminnan muotoja, jotka eivät hämää eivätkä heikennä vallankumouksellista taistelua”...

Tällainen on „käytännöllisten” ultimatistien mielestä „käytännöllinen” kysymyksenasettelu! Otzovistien on pakko vuonna 1909 etsiskellä periaatteellisia puolusteluja, ja tämä etsiskely vie heidät väkisinkin rämeikköön. „Vain niitä ...toiminnan muotoja, jotka eivät hämää”...— nämä sanat viittaavat selvästi sosialidemokraattien duumatoimintaan ja siihen, että he ovat käyttäneet puolittain legaalisia sekä legaalisia järjestöjä hyväkseen. On siis olemassa sellaisia „toimintamuotoja”, jotka hämäävät, ja sellaisia, jotka eivät hämää. Vapauttaaksemme ajattelukyvyttömät ihmiset päänvaivalta laadimme luettelon „toimintamuodoista” ja pyyhimme pois ne, jotka „hämäävät”, — se sitten on oikeata tosivallankumouksellista taktiikkaa!!

Esimerkiksi julkinen kirjallisuus, hyvät toverit? Hämääkö tämä „järjestämis- ja agitaatiotoiminnan muoto” vai eikö se hämää? Tietysti se „hämää” stolypinilaisen komeunun oloissa! Siis se on hylättävä, — näin käy otzovistien mukaan, jotka eivät osaa osoittaa, millä ehdoilla vallankumouksellinen sosialidemokratia käyttää mitä erilaisimpia muotoja, ja jotka sen vuoksi puhuvat järjettömyyksiä. „Puolueen on kiinnitettävä erikoista huomiota siihen, että hyväksikäytetään ja lujitetaan jo olemassa olevia sekä muodostetaan uusia illegaalisia, puolilegaalisia ja mikäli mahdollista myös legaalisia järjestöjä, jotka voisivat olla puolueen tukikohtia”, näin kuuluu konferenssin päätöslauselma, jonka bolshevikit ehdottivat ja veivät läpi. Tämä päätöslauselma on niin kaukana otzovismista kuin taivas maasta. „Vain niitä muotoja, jotka eivät hämää”, — se on tyhjä fraasi, pelkkää „vikinää” vallankumouksellisuuden asemesta. Puolueen illegaalisten „työväenkomiteoiden” luominen niin „puolilegaalisten kuin, mikäli mahdollista, legaalistenkin järjestöjen” hyväksikäyttämiseksi, — tämä on vallankumouksellisten sosialidemokraattien taktiikkaa, jotka

ottavat huomioon, mitä „organisaatio- ja agitaatiotoiminnan muotoja” nykyinen ajankohta meille sanelee, ja osaavat näyttää mitä erilaisimmissa „muodoissa” tehtävän sosialidemokraattisen työn *menetelmiä*.

Alas sosialidemokraattien legaalinen kirjallisuus — se on tyhjä fraasi, jota on mahdollon toteuttaa ja joka *siksi on edullinen ainoastaan opportunisteille*, jotka tajuavat mainiosti, ettei se ole toteutettavissa. Pesäeron tekeminen toisaalta niiden puolueeseen kuuluvien sosialidemokraattien, jotka ovat valmiit vastaamaan puolueen edessä legaalista kirjoituksistaan, ja toisaalta puolueettomien marodöörikirjailijain välillä on vaikea, mutta täytettävissä oleva tehtävä, joka antaa oikean työsuunnan niille, jotka tahtovat toimia yhdessä puolueen kanssa. Alas julkinen duumaryhmä, alas legaaliset järjestöt — tämä on tyhjä fraasi, *se on eduksi vain opportunisteille*, jotka varsin mielellään haluaisivat vapautua puolueen valvonnasta. On yhä edelleen tehtävä työtä tämän valvonnan aikaansaamiseksi, legaalisten järjestöjen „käyttämiseksi”, sosialidemokraattien kaikkien virheiden ja virheellisen taktiikan *oikaisemiseksi* — se on sitä puolueuetyötä, mitä me ja kaikki ne, jotka haluavat täyttää konferenssin päätökset, tulemme tekemään.

...4. kohdan loppu: „taistellen päättäväisesti kaikkia vastavallankumouksellisen porvariston ja itsevaltiuden välisiä sopimuksia vastaan”.

Huh! Otzovistit toistavat aina *sopimattomassa paikassa* irrallisia ajatuksia, joita he ovat ottaneet bolshevikkien kirjallisuudesta. Pitäähän toki ymmärtää asioita, hyvät toverit. I ja II Duuman aikoina hallitus vasta tunnusteli teitä *sopimusten tekemiseksi*, ja kadetit propagoivat kansalle sopimusten tekoa „taistelun” tunnuksina (tunnuksina, jotka saattoivat ymmälle jopa menshevikki-sosialidemokraatitkin). *Silloin* päättäväinen taistelu *sopimusten tekoa* vastaan oli todella päiväntunnus, sen hetken tehtävä, petoksen paljastamista. Nyt tsarismi on löytänyt tiet sopimuksen teolle ja tehnyt sen niiden luokkien kanssa, joita otzovistit itse nimittävät „liittoutumaksi”, eikä kenelläkään sitä paitsi ole mitään vääriä käsityksiä III Duumassa tehdyn sopimuksen suhteen. Kuka nyt asettaa agitaation keskiöksi „päättäväisen taistelun *kaikkia sopimuksia* vastaan”, se tekee itsensä bolshevismen irvikuvan.

5. kohta: „Valtakunnanduumaamme ei voida pitää sellaisena parlamenttina, joka toimii poliittisen vapauden puitteissa ja proletariaatin vussin luokkataisteluvapauden oloissa, vaan se on vain sopimus tsarismin ja suurporvariston välillä...” Tässä on kaksi virhettä. Ei saa sanoa: *ei ole parlamentti, vaan sopimus*, sillä hyvin monet maailman parlamenteista eivät ole mitään muuta kuin porvariston (joka on ehättänyt sille tai tuolle kehitysasteelle) sopimus erilaisten keskiaikaisuuden jätteiden kanssa. Meidän piti taistella ja me taistelimme sitä vastaan, että Venäjän ensimmäisenä parlamenttina olisi mustasotnialais-lokakuulainen parlamentti, mutta koska se meidän ponnistuksistamme huolimatta osoittautui tosiasiaksi, koska historia pakotti meidät käymään sellaisen vaiheen läpi, niin on lapsekasta yrittää päästä yksinkertaisesti eroon epämiellyttävästä todellisuudesta pelkällä hihkumisella, pelkillä mahtipontisilla puheilla. Toinen virhe: päätöslauselman kirjoittajain mukaan käy niin, että jos on olemassa „vissi vapaus”, niin silloin on „parlamentti”, mutta ellei tuota vapautta ole, niin silloin on „jäljitelmä”. Tämä on vulgääri demokraattinen katsomus, joka sopii kadetille, mutta ei marxilaiselle. III Duuman aikana on paljon vähemmän vapautta kuin oli II Duuman aikana, mutta III Duuma on *pienemmässä määrin* nimellinen parlamentti, sillä se *ilmaisee oikeammin* tällä hetkellä hallitsevien luokkien ja valtiiovallan välistä todellista keskinäissuhdetta. Niin kauan kun valta on tsaarin ja maaorjuuttajatilanherrojen käsissä, ei porvarillisella Venäjällä voi olla mitään muuta parlamenttia. Kadettien sopii hämätä tätä kaunistelematonta totuutta, mutta ei sosialidemokraattien.

6. kohta on poikkeuksellisesti oikea. Mutta se on nimenomaan sellainen poikkeus, joka vahvistaa päinvastaisen säännön, sillä... sillä tässä kohdassa otzovistit eivät esitä omia ajatuksiaan, vaan niiden otzovismin vastustajien ajatuksia, jotka veivät läpi konferenssin päätöslauselmat.

Johtopäätökset. (a) kohta... „Duuma, joka on... sopimus... ja vastavallankumouksen välikappale”... Oikein!.. „vain lujittaa itsevaltiutta”... Tuo „vain” ei pidä paikkaansa. Itsevaltius lykkäsi tuhoutumistaan, kun se ehti järjestää sellaisen Duuman, mutta se ei siitä lujitu, vaan *rappautuu*. Duuma on sellainen „verho”, joka on saman veroinen kuin moni „paljastus”, sillä se osoittaa ensi kerran avoimesti

tuhansien kysymysten pohjalla, että tsarismi on riippuvainen vastavallankumouksellisista kerroksista, se näyttää ensi kerran en grand * sen, että on olemassa liitto Romanovin ja Purishkevitshin, tsarismin ja „Venäjän kansan liiton”, itsevaltiuden ja Dubrovinien-Iliodorien-Polovnevien välillä.

Että Duuma antaa hyväksymisensä tsarismin rikoksille, se on epäilemätöntä, mutta se on hyväksymistä, jonka antavat vissit luokat vissien luokkaetujen vuoksi, ja sosialidemokratian tehtävänä juuri onkin selittää Duuman puhujalavalta näitä opettavaisia luokkataistelun totuuksia.

...,III Valtakunnanduuman 8-kuukautinen toiminta on osoittanut, ettei sosialidemokratia voi käyttää Duumaa hyväkseen”...

Juuri tuossa on otzovismin olemus, ja „ultimatisimme” vain verhoavat sen virhettä sotkemalla asiaa naurettavalla verukkeellaan: koska kerran on kulutettu voimia edustajaryhmän luomiseen, niin sitä ei saa vähällä kutsua pois!

Kysymys on asetettu suoraan, eivätkä verukkeet siinä auta: onko 8-kuukautinen toiminta todistanut Duuman puhujalavan hyväksikäyttämisen mahdolliseksi vai mahdottomaksi? Otzovistien vastaus on väärä. Niistä suurista vaikeuksista huolimatta, joita on kohdattu puolueetyössä edustajaryhmän *luomisessa*, tämä työ on ehdottomasti *todistanut*, että Duuman puhujalavan käyttö on *mahdollista*. Vaikeuksien ja virheiden vuoksi masentuminen on pelkuruutta, se on kärsivällisen, johdonmukaisen ja sitkeän proletaarisen työn vaihtamista intelligenttimäiseen „vikinään”. Toiset Euroopan sosialistiset puolueet ovat kohdanneet paljon suurempia vaikeuksia parlamenttitoimintansa alussa, tehneet siinä paljon suurempia virheitä, mutta ne eivät ole pakoilleet tätä tehtävää, vaan ovat osanneet voittaa vaikeudet ja oikaista virheet.

(b)... „meidän edustajaryhmämme... on itsepintaisesti harjoittanut opportunistista taktiikkaa, se ei ole voinut eikä voi olla vallankumouksellisen proletariaatin vankka ja johdonmukainen edustaja”...

Suurimpiakin totuuksia voidaan madaltaa, toverit otzovistit, suurimmatkin tehtävät voidaan muuttaa *fraasiksi*, ja

* — suurissa *mltoissa*. *Toim.*

sen te juuri teettekkin. Te olette muuttaneet opportunismivastaisen taistelun fraasien puhumiseksi ja siten te vain pelaatte opportunistien pussiin. Edustajaryhmämme on tehnyt ja tekee virheitä, mutta sen työssä saatu kokemus juuri on todistanut, että se „on voinut ja voi” vankasti ja johdonmukaisesti edustaa proletariaattia,— että se *on voinut ja voi* tehdä sen, kun me, puolue, ohjaamme sitä, autamme sitä, annamme sen johtajiksi parhaat voimamme, laadimme ohjeita, puheluonnoksia, selitämme sille, miten vahingollisia ja turmiollisia ovat pikkuporvarillisen intelligenssin neuvot, intelligenssin, jolla on *aina ja kaikkialla maailmassa* eikä yksistään Venäjällä helpoin pääsy kaikkiin parlamenttia lähellä oleviin laitoksiin.

Toverit, olkaa toki miehuullisia ja tunnustakaa, että me emme ole vielä tehneet läheskään riittävästi työtä ohjataksemme *toden teolla* edustajaryhmän toimintaa, auttaaksemme sitä *käytännössä*. Olkaa miehuullisia ja tunnustakaa, että me *voimme* tehdä tällä tiellä kymmenen kertaa enemmän, jos kykenemme lujittamaan järjestöjamme, liittämään puolueemme lujasti yhteen, yhdistämään sen kiinteämmin joukkoihin, luomaan sellaiset puolue-elimet, jotka vaikuttavat vakinaisesti proletaarien laajoihin kerroksiin. Juuri siihen olemme suunnanneet ponnistuksemme, juuri siihen on suunnattava kaikkien niiden ponnistukset, jotka haluavat käytännössä eivätkä vain sanoissa taistella opportunistia vastaan.

Otzovistit ovat muuttaneet taistelun edustajaryhmän opportunistia vastaan fraasailuksi, sillä he ovat päättäneet päähänsä sanoja eivätkä ole ymmärtäneet sitä, mikä ero on opportunistin anarkistisen ja sosialidemokraattisen arvostelun välillä. Ottakaamme anarkistit: he kaikki tarrautuvat jokaiseen virheeseen, jokaiseen sosialidemokraattiseen parlamentaarikkoon, he kaikki kirkuvat, että *yksinpä* Bebelkin on silloin ja silloin pitänyt puheen miltei patriotismin hengessä, silloin ja silloin ottanut väärän kannan agraariohjelmaa koskevassa kysymyksessä j.n.e. y.m.s. Ja se on totta, että yksinpä Bebelkin teki parlamenttiurallaan opportunistisia virheitä. Mutta mikä johtopäätös siitä seuraa? Anarkisti tekee sen johtopäätöksen, että on kutsuttava pois kaikki työväen edustajat. Anarkistit sättivät sosialidemokraattisia parlamentaarikkoja katkais-takseen välinsä näiden kanssa, sättivät kieltäytyen

tekemästä työtä proletarisen puolueen ja proletarisen politiikan luomiseksi ja proletaristen parlamentaarikkojen valmentamiseksi. Ja todellisuudessa anarkistien fraasit muuttavat heidät opportunistin varmimmiksi apureiksi, sen nurjaksi puoleksi.

Sosialidemokraatit tekevät virheistä toisenlaisen johtopäätöksen. Sen johtopäätöksen, ettei *edes* Bebelistä voinut tulla Bebeliä ilman, että puolue teki pitkän aikaa työtä todella sosialidemokraattisen edustuksen luomiseksi. Älkööt sanoko meille: „meidän edustajaryhmässämme ei ole Bebeleitä”. Bebeliksi ei synnytä, Bebeliksi pitää tulla. Bebeleitä ei synny valmiina niinkuin Minerva syntyi Jupiterin päästä, vaan heidät luo puolue ja työväenluokka. Ken sanoo, että meillä ei ole Bebeleitä, hän ei tunne Saksan puolueen historiaa, hän ei tiedä, että oli aika, jolloin August Bebel teki poikkeuslain oloissa opportunistisia virheitä, ja puolue oikoi näitä virheitä, puolue ohjasi Bebeliä *.

(c) „sosialidemokraattisen edustajaryhmän edelleen osallistuminen Valtakunnanduumaan... voi aiheuttaa proletariaatille vain vahinkoa... alentaa sosialidemokratian arvoa ja vaikutusta”... Selittääksemme, miten näissä ylettömissä liioitteluisa „määrä muuttuu laaduksi”, miten ylettömästä liioittelusta *kasvaa* (toverien otzovistien tahdosta ja tietoisuudesta riippumatta) anarkistisia fraaseja, riittää, kun vetoamme vuonna 1909 budjettiesityksestä käytyyn lähetekeskusteluun ja Belousovin puheeseen. Jos *tuollaisia* esiintymisiä pidetään „vahinkoa aiheuttavina”, sellaisina, jotka eivät todista, että Duuman puhujalavan käyttäminen on mahdollista ja välttämätöntä, niin erimielisyys menee tuon esiintymisen arvioinnin puitteita pitemmälle ja muodostuu periaatteelliseksi erimielisyydeksi sosialidemokraattisen taktiikan peruskysymyksistä.

...(I) „On pantava alulle laaja agitaatio... „Alas III Valtakunnanduuma”-tunnuksen puolesta”...

Sanoimme jo „Proletarin” 39. numerossa, että tämä tunnus, joka on jonkin aikaa viehättänyt eräitä otzovismia vastaan esiintyviä työläisiä, on *väärä* **. Se on joko kadettilainen itsevaltiuden oloissa toimeenpantavan vaalireformin tunnus tahi se on siltä kaudelta ulkoapittujen sanojen

* Alkomuksemme on käsitellä erikoisessa kirjoituksessa tätä opettavaista historiaa ja siitä, miten *tämä historia* tuomitsi meikäläiselle otzovismille sukua olleet saksalaiset virtaukset.

** Ks. tätä osaa, ss. 279—296. *Toim.*

toistamista, jolloin liberaaliset Duumat verhosivat vastavallankumouksellista tsarismia pyrkien estämään kansaa näkemästä selvästi oikeata vihollistaan.

(II) „on kutsuttava pois... edustajaryhmä, mikä teko korostaa sekä... Duuman luonnetta että sosialidemokratian vallankumouksellista taktiikkaa”.

Tässä on esitetty toisin sanoin se moskovaalaisten otzovistien teesi, että duumaryhmän poiskutsuminen korostaisi, ettei vallankumousta ole haudattu. Tällainen johtopäätös — toistamme „Proletarin” 39. numerossa esitetyt sanat — „korostaa” vain sitä, että sellaiset sosialidemokraatit, jotka saattavat järkeillä tuolla tavalla, tulevat *haudatuiksi*. He *hautaavat* siten sosialidemokraattisuutensa, he kadottavat todella proletaaris-vallankumouksellisen toiminnan vaiston ja siksi pinnistelevät „korostaakseen” vallankumouksellista fraasia.

(III) „omistamaan kaikki voimansa... avoimen... taistelun järjestämiselle ja valmistamiselle” (ja sen vuoksi luopumaan avoimesta Duuman puhujalavalta suoritettavasta propagandasta!)... „ja propagandalle” j.n.e.

Otzovistit ovat unohtaneet, ettei sosialidemokratian sovi kieltäytyä harjoittamasta *propagandaa* Duuman puhujalavalta.

He esittävät meille tässä sen saman todistusperusteen, jonka eräät ultimatistit toistavat: „ei kannata haaskata voimia toivottomaan duumatyöhön, käyttäkäämme *kaikki voimat* tuottoisammin”. Tämä ei ole mikään laskelman todistusperuste, vaan sofismi, joka synnyttää kiertämättä — taaskin kirjoittajain tahdosta ja tietoisuudesta riippumatta — anarkistisia johtopäätelmiä. Sillä *kaikissa* maissa anarkistit, viitaten sosialidemokraattisten parlamentaarikkojen tekemiin virheisiin, kehottavat hylkäämään „kannattamattoman porvarillisen parlamenttitouhun” ja keskittämään „*kaikki nämä voimat*” organisaation „suoranaiseen toimintaan”. Mutta se johtaa hajaannukseen ja laajan ja monipuolisen toiminnan vaihtamiseen elämästä irrallaan olevien, tehottomien „tunnusten” hihkumiseen. Otzovisteista ja ultimatisteista vain näyttää siltä, ikään kuin tämä todistusperuste olisi uusi ja *vain* III Duumaan soveltuva. Se ei ole totta, se on yleiseurooppalainen, tavallinen *ei*-socialidemokraattinen todistusperuste.

Otzovismi ja ultimatismi ovat siis bolshevismien irvikuva. Mikä sitten on synnyttänyt tämän irvikuvan? Tietenkin koko bolshevismien virheellisyys,— kiiruhtaa menshevikki julistamaan. Tuollainen päätelmä on epäilemättä mensheville sangen „edullinen”. Sääli vain, että objektiiviset tosiasiat eivät vahvista sitä, vaan kumoavat sen. Nämä objektiiviset tosiasiat sanovat meille, ettei ainoastaan bolshevismien, vaan *yleensä koko* venäläisen marxilaisuuden kehityksessä on ollut marxilaisuuden irvikuvien kausi ja että Venäjän marxilaisuus lujittui ja kasvoi taistelussa tätä kasvukauden tautia vastaan, marxilaisuuden vaikutuspiirin laajenemista haitannutta tautia vastaan. Venäjän marxilaisuus syntyi viime vuosisadan 80-luvun alussa emigranttiryhmän („Työn vapautus”-ryhmän) teoksissa.

Mutta marxilaisuudesta tuli venäläisen yhteiskunnallisen ajattelun virtaus ja Venäjän työväenliikkeen elimellinen osa vasta viime vuosisadan 90-luvun puolivälistä, jolloin Venäjällä alkoi marxilaisen kirjallisuuden ja sosialidemokraattisen työväenliikkeen „hyöky”. Entä kuinka kävi? Tämä hyöky toi tullessaan *marxilaisuuden irvikuvan* toisaalta struvelaisuuden ja toisaalta rabotshejedelolaisuuden ja „ekonomismin” muodossa. Marxilaisuus kasvoi ja miehityksi, että se ei salannut erimielisyyksiä, ei harjoittanut diplomatiaa (niinkuin menshevikit harjoittavat sitä Maslovia, Tsherevaninia, Kuskovaa, Prokopovitshia, Valentinovia, Jermanskia ja kumpp. kohtaan), vaan aloitti ja vei voitokkaasti läpi *sotaretken* sitä irvikuvaa vastaan, jonka olivat synnyttäneet Venäjän elämän surkuteltavat olot ja se murros, joka Venäjällä oli tapahtunut sosialismin historiallisessa kehityksessä. Ja bolshevismi kasvaa ja lujittuu eikä se salaa, että sitä *on alettu* väärentää irvikuvaksi, jonka ovat synnyttäneet Venäjän elämän surkuteltavat olot ja vastavallankumouksellisen kauden murros, vaan se selittää joukoille avoimesti, minkälaiseen rämeikköön otzovistit ja ultimativistit vievät edustajaryhmää ja puoluetta.